

DARABOS ENIKŐ

Hal és káposzta

Ő a legdörzsöltebb halárus az egész halpiacon. Reggel kirakja a halait, délután vissza megint. Szagról meg lehet ismerni az ő sátrát. Hófehér habszivacs tálakat tölt meg jégcszilánkokkal, azokra rakja ki szép sorjában a halait. Könnyen köröm alá szaladnak a pikkelyek közé vésődött szilánkok. Víz és vér folyik a köröm alól. Mindenki hangosan üvöltözik a néma halak hasa fölött. Ő azonban csak megvillantja a műanyag kötényére tapadt halpikkelyeket, szelíden elmosolyodik, és bomlottan omlanak a nők a halaira. Én nem vagyok féltékeny, mert tudom, ő az enyém, az ő hala az én halam is, és ha az ő halának jó, akkor nekem is jó. Néha mélyen beleszagolok a hajába, és napokig az orromban marad a szaga. Az egekben érzem magam ettől.

Ahogy ott ül a tévé előtt, és szaporán siklanak az ujjai a távirányítón. Mint megannyi polip. Csak állok a konyhaajtóban aznap esti halával a kezemben, és érzem, ahogy mozdulataira megmegrándulnak az ujjaim a hal síkos hasán. Látom magam előtt a képet, ahogy megismerkedtünk. Sokszor mesélte is aztán, hogy emlékszel, amikor a szomszéd átesett a kerítésen, te meg csak álltál ott az udvar közepén azzal a kilazított kézfejjel, hogy nahát, micsoda fordulat, érkezése felettébb örvendetesnek mondható, kedves uram, mőrikáltál, azzal a pofátlan ártatlansággal, amit csak te tudsz úgy megjátszani. Erre meg az a köcsög feltápáskodik, elkezd magyarázni, hogy elnézést, de ő enyhén ittas, de ansanté, most jön a sörfesztiválról, 38 éves, van két gyereke, ördögi kölykök, és mápárdo, de szereti a pinát. Erre csókolt neked kezét, azt hittem, belevágom a bornyitót, te meg csak tartottad úgy a csuklódat, lazán, olyan kurvás szórakozottsággal mosolyogva nézted, ahogy rányáladzik a kezedre. Hogy neki az olyan érzés volt, mint amikor visszafelé simogatják a halat. Én csak mosolygok az ilyesmin. Azon is, hogy ő azt gondolja, hogy a kezében tartja szerelmünk távirányítóját. Hagyom, hogy bármikor csatornát váltson rajtam, és mindig az ő halának halálával halok.

Szeretem, amikor meztelenül porszívózol, mondja, és – húhoá-ha-ha! – fetreng a szőnyegen a röhögéstől. Én meg szigorú arccal szorongatom a kezemben a porszívó vastag, recés csövét, és előre-hátra tologatom. Egyszerűen nem veszek tudomást róla, ahogy itt hempereg meztelen lábaimnál. Faarccal átlépek, ha az utamba kerül, a talpammal eltaszítom, ha szerelmes csókokkal tapad meg a bokámon. Erre elgurul a heverőig, megtámasztja a fejét, és elnyílt szájjal tovább bámul. Nemsokára füttyentgetni kezd, hányja-veti magát a földön, és mindenféle trágárságot kezd üvöltöni. Azt a kicsi mindenit, micsoda dudák, héj, bébi, itt a csövem, minden háziasszony álma, ragadja meg az alkalmat, önműködő, na, igazán, csak egy kicsit, kérlek szépen, olyan jüzer-frendli vagyok, hogy... De ekkor már levett a lábamról, és egymásba gabalyodva birkózunk a szőnyegen. Ő tovább üvöltözik, én visítok. A szomszédok kezdenek furcsán nézni ránk.

Akkor jelent meg a mami. És minden miatta alakult úgy, ahogy. Mert a mami nem úgy kép-

zelte a rendet. A maminak fekete keretes szemüvege van, és minden reggel borotválja a hónalját. A mami fiannak szólítja a fiát, és azt hiszi, ez feljogosítja őt arra, hogy mindenről kifejtse a véleményét. És ez abban ki is merül, hogy ő utálja, hogy halszag van a házban, hogy egyáltalán egész életünkbe beleivódik ez az átható halszag. Mindent tönkretesz a klórával. Fertőtleníti a szerelmünket, mert szerinte ez egy fertő, amit mi csinálunk, és nem értem, lányom, hogy a nőiséged hogy tűrheti ezt. Aztán öntudatos nőiségében puhán ráncolódó tokáit átrengeti a szobákon, és szép sorjában mindent szétmarat ezzel a szaggal. Ez klórral szublimálja a szerelmünk egét, és ha beleszagolok a szerelmem egykor halszagú hajába, csak a klórszag ivódik be az orromba, amit klórtartalmú szappannal kellene kiöblítenem akkurátusan kiklórozott fürdőszobánkban.

Ettől kezdve a szerelmem nap mint nap a biológiai kutatóintézet bokrai mögé húzódott be. Minden nap, ahogy alkonyodni kezdett, összepakolta halait, zsebre vágott egy heringet, és elindult az élvezet bokrai felé. Ott aztán tobzódik a halszagban, nem is tudom, mire kell még neki a hering. Biztos, megnyugtatja valahogy, és egyenként kikapargatom a szétszóródott hering-maradványokat a zsebéből. Az a hosszú, fekete szövetkabát is a mami ajándéka.

Teljesen meg van dermedve, mikor késő este hazavergődik. Csak azt nem értem, miért így kell bejönni. Nem néz rám, beleveti magát a fotelba, árad belőle a halszag, de az már nem olyan. Döglött heringszaga van, míg aztán a mami be nem parancsolja a fürdőszobába, hogy kimosakodjon, de akkor meg hányanom kell a klórszagától. Ül a fotelban, szándékosan nem rám néz, csak úgy el. Mi van? Szorosan összefonom a lábaimat, nem tudom, miért, úgy jön. Nem szól, nem néz. Ül. Mintha pont azt akarná, hogy megüssem. Még azt is látom, hogy az arcát célozza. Úgy néz, hogy abból rögtön lehet tudni. Te csak ne üttesd magad velem, jó, egy percig se. Ha valami bajod van, tessék, verd a segged a földhöz. Egy ujjal sem vagyok hajlandó hozzád nyúlni, ezt nem teheted velem. És ezen az se változtat, hogy most meg az egész szemedet belemártod az enyémbe. Ne turkálj az arcomban, mert bizisten, nem ütlek meg. És ráengedem a karom arra a mozdulatra. Arcába csobbanok kifeszített tenyérrel, majd dúltan távozom a színről.

Mostanában már nem megyek vele semmire – napokon át egyetlen szót se szól. Lehet, hogy ez az a típus, aki idővel megrottyan, mint a savanyított káposzta. És hiába megy el, még órák múlva is érzem a szagát, ahogy belépek az előszobába. Az a savanykás ő-szag, amitől mindig beindulok. Valósággal összefut a nyál a számban, és meg kell ennem egy fél üveg savanyú káposztát. Úgy tudok csak megnyugodni valahogy. Ha meg szívunk, órákon át csak ingatja a fejét, és le nem veszi a szemét a tapétáról. Hiába tolom magam az ölébe. A tenyere hideg és nedves. Ahogy a csípőmre teszi a kezeit, mintha medúzákat húztam volna magamra. Jó, oké, nem megy ez egyből, kicsit izgek-mozgok. Mint aki nem elégedett, és lenne egy tippje, hogy lehetne az. De nem, tisztára meg van ez zökkenve. Na jó, ne vesztegessük az időt, kiöntöm a lelkem, édesem, mit képzelsz, hideg halsalátát savanyú káposztával?

Szerdán lelépek.